

ВЪРХОВЕН АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД

Петчленен състав

РЕШЕНИЕ № 4892

от 02.04.2019 г.

по адм. д. № 1242 / 2019 г.

Първоинстанционно решение: Решение № 15528 от 12.12.2018 г., постановено от Върховния административен съд, трето отделение, по адм. д. № 11647/2017 г.

[Връзка към системата на Върховния административен съд](#)

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният административен съд на Република България - Петчленен състав - I колегия, в съдебно заседание на седми март в състав:

Председател: ЕМИЛИЯ МИТКОВА
Членове: СВЕТОЗЛА АНЧЕВА
ЙОРДАН КОНСТАНТИНОВ
МАДЛЕН ПЕТРОВА
МАРИЯ РАДЕВА

при секретар С. П. и с участието на прокурора Л. С. изслуша докладваното от съдията Йордан Константинов по адм. д. № 1242/2019

Производството е по чл. 209 и сл. от АПК във вр. с чл. 185 и сл. от АПК.

С решение № 15528 от 12.12.2018г., постановено по адм. дело № 11647/2017г. Върховния административен съд, тричленен състав на трето отделение, е отменил разпоредбата на чл. 4, ал. 2 изречение второ от Правилника за организацията и дейността на Междуведомствената комисия за възстановяване и подпомагане към Министерския съвет, в редакцията към ДВ бр. 96/02.12.2016 г., изменена с ПМС № 327/29.11.2016 г.; както и разпоредбата на чл. 26а от Правилника за организацията и дейността на Междуведомствената комисия за възстановяване и подпомагане към Министерския съвет, приета с § 2 от Постановление № 53/17.03.2016 г. на МС и § 6 от Преходните и заключителни разпоредби на Постановление № 53/17.03.2016 г. на МС за изменение и допълнение на Правилника за организацията и дейността на Междуведомствената комисия за възстановяване и подпомагане към Министерския съвет, по жалба на В. А. от [населено място]. Решението е било подписано с особено мнение на съдията Жанета Петрова. С

решението МС на РБ е осъден да заплати на В. Атанасова от [населено място], [улица] разноски в размер на 4030 лв.

Срещу така постановеното решение е подадена касационна жалба от Министерски съвет на РБ, чрез държавен експерт Б. Д. В същата се прави оплакване, че решението на тричленния състав на Върховния административен съд, трето отделение е неправилно поради нарушение на материалния закон, съществени процесуални нарушения - отменителни основания по чл. 209, т. 3 АПК. Излагат се подробни съображения в подкрепа на жалбата. Моли Върховния административен съд да постанови решение, с което да отмени изцяло решението на Върховния административен съд, трето отделение, по адм. д. № 11647/2017 г. като неправилно и незаконосъобразно и да потвърди разпоредбата на чл. 4, ал. 2 изречение второ от Правилника за организацията и дейността на Междуведомствената комисия за възстановяване и подпомагане към Министерския съвет, в редакцията към ДВ бр. 96/02.12.2016 г., изменена с ПМС № 327/29.11.2016 г.; както и разпоредбата на чл. 26а от Правилника за организацията и дейността на Междуведомствената комисия за възстановяване и подпомагане към Министерския съвет, приета с § 2 от Постановление № 53/17.03.2016 г. на МС и § 6 от Преходните и заключителни разпоредби на Постановление № 53/17.03.2016 г. на МС за изменение и допълнение на Правилника за организацията и дейността на Междуведомствената комисия за възстановяване и подпомагане към Министерския съвет. В жалбата са изложени възражения за прекомерност на присъдените разноски, поради липса на фактическа и правна сложност на делото.

Ответникът по касационната жалба – В. А., чрез адвокат Д., изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира заплащане на разноски.

Представителят на Върховна административна прокуратура дава заключение, че подадената касационна жалба е процесуално допустима, а по същество е основателна само в осъдителната част за разноските.

Върховният административен съд, петчленен състав на първа колегия, като прецени допустимостта на жалбата и наведените в нея касационни основания, приема за установено следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, от надлежни страни и е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

С решението си тричленния състав на Върховния административен съд е отменил разпоредбата на чл. 4, ал. 2 изречение второ от Правилника за организацията и дейността на Междуведомствената комисия за възстановяване и подпомагане към Министерския съвет, в редакцията към ДВ бр. 96/02.12.2016 г., изменена с ПМС № 327/29.11.2016 г.; както и разпоредбата на чл. 26а от Правилника за организацията и дейността на Междуведомствената комисия за възстановяване и подпомагане към Министерския съвет, приета с § 2 от Постановление № 53/17.03.2016 г. на МС и § 6 от Преходните и заключителни разпоредби на Постановление № 53/17.03.2016 г. на МС за изменение и допълнение на Правилника за организацията и дейността на Междуведомствената комисия за възстановяване и подпомагане към Министерския съвет, по жалба на В. А. от [населено място]. Решението е било подписано с особено мнение от председателя на съдебния състав.

Посочено е, че съгласно чл. 186, ал. 1 АПК, право да оспорват подзаконов нормативен акт имат гражданите, организациите и органите, чиито права, свободи или законни интереси са засегнати или могат да бъдат засегнати от него или за които той поражда задължения. В тази връзка е прието, че правният интерес на В. А. е обоснован от факта, че същата е поискала

възстановителна помощ за отстраняване на щетите по жилището ѝ в [населено място] от земетресението на 22.05.2012 г. и такава помощ и е била отказана от МКВП към МС. Отказът на комисията е бил предмет на обжалване по адм. д. № 19/2016 г. на АС - Перник, по което е отменен и преписката е върната на административния орган за ново произнасяне. Установено е, че въпросът с помощта ѝ не е бил обсъждан от МКВП към МС и в качеството ѝ на лице, претендиращо възстановителна помощ, жалбоподателката е активно легитимирана да оспорва процесния Правилник.

Във връзка с уточняването на предмета на спора, решаващия състав е приел, че независимо, че в жалбата се посочва разпоредбата на § 2 и от ПМС № 53/2016 г., в действителност се оспорва законосъобразността на чл. 26а от Правилника за организацията и дейността на МКВП към МС, приета за пръв път с това постановление. Прието е, че обжалваният Правилник е издаден от компетентен орган в кръга на правомощията му съгласно чл. 76, ал. 1 от АПК при наличие на законова делегация.

Съдът е посочил съдържанието на чл. 4, ал. 2 от Правилника преди изменението, което гласи: За осъществяване на своята дейност комисията провежда периодично заседания по предварително обявен дневен ред. Редовните заседания се провеждат веднъж на 3 месеца. При необходимост по преценка на председателя се провеждат извънредни заседания. След изменението, което е било предмет на оспорване пред тричленния състав, текстът гласи: За осъществяване на своята дейност комисията провежда редовни и извънредни заседания по предварително обявен дневен ред. Редовните заседания се провеждат не по-малко от три пъти годишно. При необходимост се провеждат извънредни заседания. От доказателствата по административната преписка се е установило, че при приемането на ПМС № 327/29.11.2016 г. няма публикация по чл. 26, ал. 2 ЗНА /ред 2007 г./ на проекта на постановлението. Изложени са мотиви, че според разпоредбата на чл. 26, ал. 2 ЗНА в посочената редакция изисква преди внасянето на проект на нормативен акт за издаване или приемане от компетентния орган, съставителят на проекта да го публикува на интернет страницата на съответната институция заедно с мотивите, съответно доклада, като на заинтересованите лица се предоставя най-малко 14-дневен срок за предложения и становища по проекта. Възприет е извода, че посочената разпоредба е с нормативен характер и за нея е приложимо изискването на чл. 26, ал. 2 ЗНА /ред. от 2007 г./, като неспазването на изискването за обнародване на проекта за нормативен акт е съществено нарушение на административнопроизводствените правила, тъй като нарушава правото на гражданите да бъдат информирани и да се защитят срещу незаконосъобразни административни актове. С тези мотиви, жалбата в тази ѝ част, е уважена.

По отношение на втората оспорена разпоредба – чл. 26а от Правилника, е отбелязано, че тя въвежда нови условия за предоставяне на възстановителна помощ на физически лица за подпомагане възстановяването на жилищата им, засегнати от бедствие. Коментирано е, че до приемането на тази разпоредба с ПМС № 53/17.03.2016 г., тези условия са се съдържат в чл. 26, ал. 2 от Правилника, съгласно който право на възстановителна помощ имат собствениците на законно построени и единствени жилища или лицата, които имат учредено вещно право на ползване на тези жилища. Други изисквания към лицата, претендиращи за възстановителна помощ не са уредени, като единствено от 22.03.2016 г. е приета нова ал. 3, съгласно която за едно и също жилище не може да бъде отпускана повече от една възстановителна помощ. Съдът е прел, че Проектът за ПМС № 53/17.03.2016 г., с който е приета тази нова разпоредба, е бил обнародван своевременно в интернет сайта на МС /раздел Портал за обществени консултации/ през периода от 23.02.2016 г. до 08.03.2016 г. Посочено е, че вносител на проекта е министърът на финансите, който като основание за внесеното изменение посочва в доклада си изменението на чл. 55, ал. 3

33Б. Съгласно посочената разпоредба възстановителната помощ се предоставя на физически лица при необходимост от основен ремонт на жилищата им, засегнати от бедствие, ако лицата отговарят на критерии, определени в правилника по чл. 54, ал. 6 от закона. Прието е, че това е законовото основание за приемане на критерии в Правилника, съгласно чл. 12 ЗНА, съгласно който актът по прилагане на закон може да урежда само материята, за която е предвидено той да бъде издаден. Възприет е извода, че за приемането на критериите, които са много и различни по вид, в доклада на вносителя на проекта не се съдържат мотиви. Съдът е отбелязал, че изискването на закона е да бъдат изложени съображения защо се налага промяната: от правото на всички собственици на законно построени и единствени жилища, кръга на правоимащите за възстановителна помощ по чл. 55, ал. 3 33Б да се ограничи до отговарящите на критериите на чл. 26а от Правилника. Изложени са аргументи съдържащи се в разпоредбата на чл. 28 от Закона за нормативните актове, според която се придава изключително значение на мотивирането на предложението за приемане на нормативен акт и възможността за предварителното му разгласяване и обсъждане с всички заинтересовани преди внасянето му за обсъждане и приемане от компетентния орган, за да се гарантират принципите на обоснованост, стабилност, откритост и съгласуваност, които формулират и целите на разпоредбата. Според съда, липсата на мотиви към внесеното предложение за изменение на уредбата пречат възможността заинтересованите лица да направят предложения и да изложат становища преди приемането ѝ. Мотивите трябва да са налице преди внасяне на проекта за обсъждане, да са публикувани и да са станали достояние на всички заинтересовани лица, за да могат същите да се запознаят с тях и реално да упражнят правото си на предложения и становища по проекта.

С тези мотиви решаващият състав е отменил оспорената разпоредба на чл. 26а 33Б, приета с ПМС № 53/17.03.2016 г., тъй като е приета при допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

На отделен ред в обжалваното решение е цитиран текста на оспорения § 6 от ПЗР към Постановление № 53/17.03.2016, обнародван в ДВ бр. 22/2016 г., според който възстановителната помощ по подадените до влизането в сила на постановлението декларации по досегашната ал. 3 на чл. 26 от Правилника за организацията и дейността на Междуведомствената комисия за възстановяване и подпомагане към Министерския съвет се предоставя при условията и по реда на това постановление. Съдът е посочил, че смисълът на разпоредбата е да придаде обратно действие на въведените с чл. 26а от Правилника условия за предоставяне на възстановителна помощ на физически лица и тези условия да се прилагат към вече подадени молби и декларации за признаване на възстановителна помощ. Изложени са мотиви, че приетата разпоредба категорично противоречи на чл. 14, ал. 2 ЗНА, съгласно която обратна сила на нормативен акт, издаден въз основа на друг нормативен акт, може да се даде само ако такава сила има актът, въз основа на който той е издаден. Прието е, че разпоредбата на чл. 54, ал. 6 33Б, въз основа на която е приет правилникът, не предвижда обратно действие на правилника в частта, с която се определят и редът за заявяване на финансовите средства и критериите за оценка на постъпилите искания за финансиране. По тези съображения, тричленният състав е отменил оспореният § 6 от ПЗР към Постановление № 53/17.03.2016 г., като е незаконосъобразен.

Решението е подписано с особено мнение на председателя на съдебния състав, което се изразява в излагане на съображение за недопустимост на оспорването от страна на В. А.

В касационната жалба на Министерски съвет на РБ, чрез държавен експерт Б. Д. се прави оплакване, че решението на тричленния състав на Върховния административен съд, трето отделение е неправилно поради нарушение на материалния закон, съществени процесуални нарушения - отменителни основания по чл. 209, т. 3 АПК. Излагат се съображения в защита на

изразеното особено мнение, според което подадените две жалби от В. А. против чл. 4, ал. 2, изр. второ от Правилника за организацията и дейността на Междуведомствената комисия за възстановяване и подпомагане към Министерския съвет (Правилника), в редакция към ДВ, бр. 96 от 02.12.2016г. и против § 2 от Постановление № 53 на Министерския съвет от 17 март 2016 г. за изменение и допълнение на Правилника за организацията и дейността на Междуведомствената комисия за възстановяване и подпомагане към Министерския съвет (Комисията) (обн. ДВ бр. 22 от 2016 г.) и § 6 от Преходните и заключителните разпоредби на ПМС № 53 от 2016 г., са недопустими. Относно оспорването на чл. чл. 4, ал. 2, изр. второ от Правилника за организацията и дейността на Междуведомствената комисия за възстановяване и подпомагане към Министерския съвет (Правилника) са изложени доводи за неправилността на извода на съда, че периодичността на редовните заседания засягала правата на заинтересованите лица. По отношение на оспорването на § 2 от Постановление № 53 на Министерския съвет от 17 март 2016 г. за изменение и допълнение на Правилника за организацията и дейността на Междуведомствената комисия за възстановяване и подпомагане към Министерския съвет (обн. ДВ бр. 22 от 2016 г.) и § 6 от Преходните и заключителните разпоредби на ПМС № 53 от 2016г., в касационната жалба е развита тезата за наличие на мотиви на цитирания ЗИД с вносител Министерски съвет. Според жалбоподателя, ясно са изложени мотиви за ограничаването на достъпа до възстановителна помощ, съответно приемане на по-рестриктивни условия за достъп до такава помощ. Защиатава се тезата неправилно тричленния състав е приел, че с § 6 от ПЗР на ПМС № 53/2016 г. неоснователно е придадена обратна сила на новия чл.26а от Правилника.

По направените оплаквания настоящата съдебна инстанция приема за установено следно:

Решението на тричленния състав на Върховния административен съд е правилно и законосъобразно.

Основните възражения на касатора са за недопустимост на съдебното решение /чл. 209, т. 2 АПК/, основани на доводи за недопустимост на жалбата на ответницата по касация В. А., а преди да бъде преценено дали едно съдебно решение е правилно, първо трябва да се провери дали е допустимо /чл. 218, ал. 2 АПК/, същите ще бъдат разгледани приоритетно.

Доводите на касатора в тази насока са следните:

1.С Постановление № 53/17.03.2016 г. на Министерския съвет за изменение и допълнение на Правилника за организацията и дейността на Междуведомствената комисия за възстановяване и подпомагане към Министерския съвет, се внасят изменения в подзаконов нормативен акт. Трябва да се прави разлика между постановлението на Министерския съвет, с което се приемат правилници, наредби или инструкции /чл.6,ал.1 ЗНА/ и самите правилници, наредби или инструкции, като постановлението е формата за изразяване на волеизявлението на колегиалния орган, поради което то самото не може да бъде годен предмет на оспорване.

2. Съдът не е оправомощен да се произнася по оспорване на §2 от Постановление 53/17.03.2016г. на Министерския съвет, а от там не можа да отменя и чл.26а от Правилника за организацията и дейността на Междуведомствената комисия за възстановяване и подпомагане към Министерския съвет.

3. Оспорването на нормата на чл. 4, ал. 2, изр. второ от Правилника за организацията и дейността на Междуведомствената комисия за възстановяване и подпомагане към Министерския съвет също е недопустимо, тъй като същата има отношение към начина на организиране на административния орган и не урежда право, не засяга право или законни интереси, нито пък поражда задължения, поради което подадената жалба срещу нея се явява също процесуално

недопустима.

По направените оплаквания настоящата съдебна инстанция приема за установено следното:

Съгласно чл.186, ал.1 АПК, право да оспорват подзаконов нормативен акт имат гражданите, организациите и органите, чиито права, свободи или законни интереси са засегнати или могат да бъдат засегнати от него или за които той поражда задължения. От данните по делото е видно, че ответницата по касация В. А. от [населено място] е претендирала възстановителна помощ за отстраняване на претърпени щети в производство пред въпросната Междуведомствена комисия, във връзка с която е приет процесния правилник. В този смисъл за нея съществува правен интерес от оспорване на посочените разпоредби.

На възражението на касатора дали е допустимо оспорването на подзаконов нормативен акт, с който се приемат изменения или допълнение в друг подзаконов нормативен акт, настоящата съдебна инстанция намира, че следва да бъде даден положителен отговор. От значение за това е смисълът, съдържанието на оспорването.

С нормата на § 2 от Постановление № 53/17.03.2016 г. на МС е приета разпоредбата на чл.26а от Правилника за организацията и дейността на Междуведомствената комисия за възстановяване и подпомагане към Министерския съвет. На основание на това решаващият тричленен състав е приел, че е сезиран с жалба против въпросната разпоредба на чл.26а. Приетото от състава не може да бъде разгледано като съществено процесуално нарушение и не прави жалбата недопустима в тази си част, тъй като е повече от ясна волята на жалбоподателката да оспорва посочената разпоредба.

Впрочем в практика на съда по оспорване на същия правилник вече има постановено подобно решение – Решение № 10501 от 12.10.2015 г. на ВАС, тричленен състав на първо отделение, постановено по адм. д. № 15537/2014 г., с което по жалба на Б. Б., чрез пълномощника си адв. В. Д. и Н. Д., е отменено Постановление № 59 на МС от 14.03.2014 г., за изменение на чл. 8, ал.1 от Правилника за организацията и дейността на Междуведомствената комисия за възстановяване и подпомагане към МС в редакцията към ДВ бр.25/18.03.2014 г., /обн. ДВ, бр. 28/2010 г., изм. и доп., бр. 7 от 2011 г., бр. 32 и 75 от 2012 г. и бр.62/2013г./. Това решение е оставено в сила с решение № 5493 от 10.05.2016 г. на ВАС, петчленен състав на първа колегия, постановено по адм. д. № 12682/2015г.

Предвид на това възражението за недопустимост на съдебното решение поради това, че се атакува подзаконов акт за изменение и допълнение на друг подзаконов акт, се явява неоснователно. В този смисъл се явява неоснователно и възражението, че съдът не е бил сезиран и не е имал правомощие да отмени разпоредбата на чл.26а от Правилника, приета с нормата на § 2 от Постановление № 53/17.03.2016 г. на МС.

Настоящата съдебна инстанция не споделя и възражението на касатора, че нормата на чл.4, ал.2, изр. второ от Правилника има отношение към начина на организация на дейността на административния орган, а не засяга права, законни интереси или поражда задължения, поради което нейното оспорване от жалбоподателката е процесуално недопустимо.

Нормата на чл.4, ал.2, изр. второ от Правилника определя, че редовните заседания /на Междуведомствената комисия/ се провеждат не по-малко от три пъти годишно. Тълкуването на разпоредбата налага правен извод, че същата не съставлява само вътрешно-организационно правило, а касае начина на изпълнение на дейността на комисията като постоянно действащ орган. В това й качество разпоредбата засяга правата и законните интереси на лицата, които са

сезирали комисията с искания за подпомагания и имат правен интерес исканията им да бъдат разгледани своевременно. Предвид на това правилно е прието от тричленния състав, че разпоредбата на чл.4, ал.2, изр. второ от Правилника отговаря на определението за нормативен административен акт по смисъла на чл.75, ал.1 АПК и може да бъде оспорвана по реда на чл.186, ал.1 АПК.

На основание гореизложеното следва да бъде направен краен извод, че тричленният състав се е произнесъл по правно-валидна жалба, поради което постановеното решение се явява допустимо, а направените възражения от касатора в обратния смисъл се явяват неоснователни.

В касационната жалба се поддържат и оплаквания за неправилност на съдебното решение по същество. Същите са изложени по отношение на отделните атакувани разпоредби и ще бъдат разгледани по реда им.

По отношение на отменителната част от решението спрямо нормата на чл.4, ал.2, изр. второ от Правилника са правят оплаквания за неправилност поради допуснато нарушение на материалния закон. Навеждат се доводи, че след изменението разпоредбата е по-благоприятна за гражданите, а не обратното. Направените оплаквания са неоснователни.

От мотивната част на първоинстанционното решение е видно, че въпросната разпоредба от правилника е отменена от съда поради допуснато нарушение на чл.26, ал.2 ЗНА, тъй като няма извършена публикация на проекта на постановлението. След като въпросната норма има материално-правен характер /по изложените по-горе мотиви относно допустимостта на жалбата в тази ѝ част/, по отношение на нея важат изискванията на чл.26, ал.2 ЗНА /в съответната редакция към момента на приемане на нормата/, преди внасянето на проект на нормативен акт за издаване или приемане от компетентния орган, съставителят на проекта го публикува на интернет страницата на съответната институция, заедно с мотивите, съответно доклада, като на заинтересованите лица се предоставя най-малко 14-дневен срок за предложения и становища по проекта. Неизпълнението на това изискване правилно е определено от тричленния състав като съществено нарушение на административно-производствените правила, обуславящо необходимостта от отмяна на разпоредбата.

По отношение на отменителната част от решението спрямо нормата на § 2 от Постановление № 53/17.03.2016 г. на МС, съответно чл.26а от Правилника, също се правят оплаквания за неправилност поради допуснато нарушение на материалния закон. Навеждат се доводи, че неправилно и по отношение на тази разпоредба е прието допуснато нарушение на чл.26, ал.2 ЗНА, тъй като макар и кратки, проектът за постановлението съдържа мотиви в тази си част.

Направените оплаквания са неоснователни. С нормата на чл.26а от Правилника са въведени критерии, на които следва да отговарят лицата по чл.26, ал.2 за да имат право на възстановителна помощ. До приемането на нормата на чл. 26а, нормата на чл.26, ал.2 от Правилника определя, че право на възстановителна помощ по ал. 1/ за възстановяване на жилища, засегнати от бедствие/ имат собствениците на законно построени и единствени жилища или лицата, които имат учредено вещно право на ползване на тези жилища. С въпросната норма на чл.26а са въведени допълнителни критерии, на които отговарят лицата по чл.26, ал.2. Въвеждането на допълнителни критерии, на които следва да отговарят подпомаганите лица, безспорно засяга техните права и законни интереси. По тези причини нормата се явява материално-правна и по отношение на нея също важат изискванията на чл.26, ал.2 ЗНА за мотивираност на проекта за подзаконов нормативен акт. В доклада на вносителите на законопроекта не се съдържат никакви мотиви относно критериите, установени с нормата на

чл.26а от Правилника. Липсата на мотиви в тази насока възпрепятства възможността заинтересованите лица да правят предложения и възражения по проекта, поради което правилно първоинстанционният съд е определил допуснатото нарушение като съществено, обуславящо необходимостта от нейната отмяна.

По отношение на частта от решението относно последната отменена разпоредба – тази на §6 от Постановление № 53/17.03.2016 г. на МС, в касационната жалба се правят оплаквания за неправилност поради допуснато нарушение на материалния закон. Навеждат се доводи, че първоинстанционният съд неправилно е приел, че посочената норма противоречи на правилата за придаване на обратна сила на нормативен акт по чл.14, ал.2 ЗНА, тъй като в случая не става въпрос за предаване на обратна сила на нормативен акт, а за определяне на критерии за достъп до възстановителна помощ, каквото правомощие Министерският съвет притежава по силата на Закона защита при бедствия.

Направените оплаквания са неоснователни.

Въпросната норма на §6 от Постановление № 53/17.03.2016 г. на МС разпорежда, че възстановителната помощ по подадените до влизането в сила на постановлението декларации по досегашната ал. 3 на чл. 26 от Правилника за организацията и дейността на Междуведомствената комисия за възстановяване и подпомагане към Министерския съвет се предоставя при условията и по реда на това постановление. Съотнесено към нормата на §2 от същото постановление /за приемането на чл.26а от Правилника/ това означава, че въведените нови критерии по чл.26а от Правилника за получаване на възстановителна помощ ще бъдат прилагани и по отношение на заявления за подпомагане, подадени преди тяхното приемане. Това обстоятелство правилно е било определено от решаващия съд като нарушение на принципите за придаване на обратно действие на нормативните актове, установени с нормата на чл.14 от Закона на нормативните актове, даващо самостоятелно основание за отмяна на нормата. Отделно от това нормата на §6 не е била предмет на обществено обсъждане /същата не фигурира в този си вид проекта за постановление/, което е друго самостоятелно основание за нейната отмяна.

Като е стигнал до краен извод за основателност на жалбата по оспорване на процесните разпоредби, тричленният състав на Върховния административен съд, трето отделение, е постановил едно правилно съдебно решение, което не страда от пороците, твърдени в касационната жалба, и при условията на чл.221, ал.2 АПК следва да бъде оставено в сила.

В касационната жалба се правят оплаквания за неправилност на съдебното решение в осъдителната му част за разноските. Навеждат се доводи, че въпреки направеното възражение за прекомерност първоинстанционният съд е уважил искането и е присъдил разноски в пълен размер, с което е нарушил закона.

В тази ѝ част касационната жалба също е неоснователна.

От приложения на л.456 от първоинстанционното дело списък с разноски, жалбоподателката е претендира заплащане на адвокатско възнаграждение в размер на по 2 000лв. за всяка от двете жалби, или общо сумата 4 000лв. В съдебното заседание на 19.09.2018г. /л.494 от делото/ пълномощникът на ответната страна е направил възражение за прекомерност. Съдът е приел същото за неоснователно и е определил пълен размер на разноските, като се е обосновал с това, че заплатеният хонорар съответства на фактическата и правната сложност на делото.

Настоящата съдебна инстанция споделя този негов извод. Производството по делото действително с отличава с фактическа и правна сложност, поради което заплатените суми за адвокатска защита по две жалби не могат да бъдат разглеждани като прекомерни и направеното

възражение по чл.78,ал.5 ГПК във вр. с чл.144 АПК се явява неоснователно.

При този изход на спора касатора следва да бъде осъден да заплати на ответницата по касация разноски по делото за настоящата съдебна инстанция в размер на 500лв.

Водим от горното и на основание чл.221,ал.2 АПК, Върховният административен съд, петчленен състав на първа колегия,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ № 15528 от 12.12.2018 г. на Върховния административен съд, тричленен състав на трето отделение, постановено по адм. д. № 11647/2017 г.

ОСЪЖДА Министерски съвет на Република България да заплати на В. А. от [населено място] разноски по делото за настоящата инстанция в размер на 500 /петстотин/лева.

При условията на чл.194 АПК влязлото в сила първоинстанционното решение да се обнародва в „Държавен вестник“.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

[Връзка към системата на Върховния административен съд по настоящото решение](#)